

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **Ing. J. V.**, zast. JUDr. Mgr. Josefem Kopřivou, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 819/43, Praha 1, proti žalovanému: **náměstek policejního prezidenta pro službu kriminální policie a vyšetřování**, se sídlem Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 12. 2021, č. j. PPR-33444-7/ČJ-2021-990131, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 4. 2024, č. j. 5 Ad 4/2022-83,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 12. 2021, č. j. PPR-33444-7/ČJ-2021-990131, podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí ředitele Národní centrály proti organizovanému zločinu služby kriminální policie a vyšetřování (dále jen „služební funkcionář“) ze dne 9. 8. 2021, č. j. 120/2021, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění rozhodném pro nyní posuzovanou věc (dále jen „zákon o některých přestupcích“), za něhož mu byl podle § 51 odst. 2 písm. d) a § 186 odst. 8 zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti. Zmíněného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 1. 8. 2020 v době od 09:38 do 09:51 hodin v Jablonci nad Nisou, v ulici U Kostela 4754/37, v prodejně společnosti Kaufland Česká republika, v.o.s. (dále jen „prodejna“) v době mimo službu odcizil zboží v celkové hodnotě 771,32 Kč, konkrétně:

- 1) 2 ks maso Rumpsteak o celkové hmotnosti 430 g za celkem 160,95 Kč (1x balení v hodnotě 80,10 Kč a 1x balení v hodnotě 80,85 Kč),
- 2) ovoce - broskve o celkové hmotnosti 646 g za 18,67 Kč,
- 3) 2 ks sýr Cheddar plátky 6měs. za celkem 123,80 Kč (61,90 Kč/kus),
- 4) 1 ks sýr Leerdamer plátky light 260 g za 89,90 Kč,
- 5) 1 ks sýr Leerdamer light 160 g za 62,90 Kč,
- 6) 1 ks sýr Leerdamer 150 g za 62,90 Kč,
- 7) 2 ks bageta fitness za celkem 25,80 Kč (12,90 Kč/kus),
- 8) 5 ks tyčinka proteinová (60 g) za celkem 184,50 Kč (36,90 Kč/kus) a
- 9) 1 ks salám Křemešník 80 g za 41,90 Kč,

tak, že uvedené zboží postupně skrytým způsobem ukládal do kartonové krabice vložené do plastového nákupního košíku na kolečkách, který zanechal v sektoru ovoce a zelenina mezi regály mimo dosah kamer, přičemž ze zboží opatřeného bezpečnostními štítky nejprve tyto štítky sejmul a následně u samoobslužné pokladny zaplatil pouze částku ve výši 14,80 Kč za část zboží, které však záměrně chybně namarkoval, konkrétně místo bagety fitness za 12,90 Kč/kus namarkoval rohlík za 1,90 Kč/kus a místo ovoce - broskve za 18,67 Kč namarkoval zeleninu - cibuli řezanou v hodnotě 12,90 Kč, zbytek zboží nechal v krabici, chybně namarkované zboží vložil zpět do krabice a bez zaplacení zbytku zboží prošel prostorem pokladen a poté byl při odchodu z prodejny zastaven pracovníky ostrahy prodejny, čímž způsobil společnosti Kaufland Česká republika, v.o.s. škodu ve výši 407,20 Kč, neboť následně v prodejně uhradil kartou částku ve výši 179,62 Kč za maso Rumpsteak a za ovoce - broskve.

[2] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) rozsudkem ze dne 30. 4. 2024, č. j. 5 Ad 4/2022-83, žalobu proti tomuto rozhodnutí žalovaného zamítl.

[3] V odůvodnění rozsudku městský soud nejprve citoval dotčená ustanovení zákona o služebním poměru. K námitce žalobce, že správní řízení mělo být zastaveno poté, co sám ke dni 30. 9. 2021 ukončil svůj služební poměr, městský soud konstatoval, že žalobce nesprávně nerozlišoval mezi skončením služebního poměru a odnětím služební hodnosti. Rozhodnutí o služební hodnosti městský soud připodobnil k rozhodnutí o osobním stavu či statusu nemovité či movité věci. Přestože tak rozhodnutí žalovaného nešlo exekučně vykonat, jelikož služební poměr žalobce již skončil, vyvolávalo právní účinky, na jejichž základě okamžikem právní moci tohoto rozhodnutí nebylo možné na žalobce pohlížet jako na radu podplukovníka. Městský soud doplnil, že služební funkcionář musel postupovat podle § 186 odst. 8 služebního zákona, jelikož ke dni vydání jeho rozhodnutí byl žalobce stále příslušníkem bezpečnostního sboru. Podle § 169 zákona o služebním poměru ostatně by byl účastníkem řízení rovněž bývalý příslušník bezpečnostního sboru, neboť byl postihován zejména za porušení či ohrožení objektů skutkových podstat stanovených v jiných zákonech. Řízení nebylo na místě zastavit pro odpadnutí předmětu řízení, jak navrhoval žalobce, jelikož předmětem posuzované věci bylo jeho jednání, které mělo znaky přestupku. Podle § 189 odst. 1 zákona o služebním poměru se ostatně mělo v řízení postupovat podle zvláštního zákona, kterým byl zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), který stanovil důvody pro zastavení řízení o přestupku v § 86. Rozhodnutím žalovaného byla žalobci nejen odejmuta služební hodnost, čímž pozbyl jednu ze základních podmínek trvání služebního poměru, nýbrž byl zároveň uznán vinným ze spáchání přestupku. Městský soud dále odkázal na § 4 odst. 7 a § 4 odst. 5 písm. a) přestupkového zákona, podle něhož pravomoc služebního funkcionáře pro vydání prvostupňového rozhodnutí

pokračování

zůstala zachována i po skončení služebního poměru. Nadto se žalobce při ukončení svého služebního poměru nevzdal služební hodnosti, a proto mohl v budoucnu bez dalšího požádat o znovupřijetí. V této souvislosti městský soud citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu a uzavřel, že služební funkcionář i žalovaný postupovali správně, pokud řízení nezastavili.

[4] Městský soud se dále zabýval námitkou žalobce, že správní orgány nerespektovaly právní princip *in dubio pro reo* a v posuzovaném případě nedošlo k naplnění materiální stránky přestupku. Uvedl, že ze shromážděného spisového materiálu a zejména kamerových záznamů přesvědčivě vyplývalo, že žalobce zboží postupně skrytým způsobem (umístil přes něj víko krabice) ukládal do kartonové krabice vložené do plastového nákupního košíku na kolečkách, přičemž u zboží opatřeného bezpečnostními štítky tyto nejprve sejmul. Následně u samoobslužné pokladny zaplatil pouze částku ve výši 14,80 Kč za část zboží, které však záměrně chybně namarkoval, zbytek zboží ponechal v krabici, přičemž namarkované zboží vložil zpět do krabice a bez zaplacení zbytku zboží prošel prostorem pokladem. O řádně zjištěném skutkovém stavu věci tak nepanovaly důvodné pochybnosti. Tvrzení žalobce, že se zamýšlel vrátit i se zbožím zpět do prodejny přes oddělení ovoce a zeleniny a za zbytek zaplatit, městský soud označil za účelová. Správní orgány zásadu *in dubio pro reo* neporušily a dostatečně prokázaly, že se žalobce dopustil jednání naplňujícího znaky přestupku krádeže, přičemž rovněž dostatečně prokázaly úmysl žalobce. Jednáním žalobce došlo rovněž k naplnění materiálního znaku přestupku, jelikož došlo k ohrožení vlastnického práva. Obranu žalobce, podle níž pouze zmateně překročil hranici detekčních sloupků, městský soud označil za účelovou. Z kamerových záznamů totiž bylo zřejmé, že se žalobce při nákupu nechoval zmateně a nezamýšlel co nejkratší a nejrychlejší návrat k pokladnám, kde by zbývající zboží doplatil.

[5] Ve vztahu k námitce žalobce, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces, městský soud nejprve citoval judikaturu Nejvyššího správního soudu k důkazním návrhům. Dále konstatoval, že nebylo účelné opatřit originály účtenek, jelikož z kamerových záznamů bylo po celou dobu jasné patrné, jaké zboží bylo v krabici, čemuž odpovídaly rovněž kopie účtenek a úřední záznamy sepsané hlídkou Policie České republiky. Již žalovaný dále vysvětlil, že škodou se rozuměla celá skutečná hodnota odcizené věci, přičemž faktická škoda představovala majetkovou hodnotu, o níž byl majetek poškozené prodejny zmenšen (za odepsané zboží). Výše škody tak byla dostatečně prokázána a nebylo účelné provádět v tomto ohledu další důkazy. Svědecké výpovědi pracovníků ostrahy předmětné prodejny pana T. a pana V. již žalovaný správně označil za konzistentní, rozcházející se v pouhých detailech. Žalovaný správně zohlednil i vliv běhu času na kvalitu svědeckých výpovědí.

[6] Městský soud se dále zabýval námitkami žalobce ohledně prekluze vytýkaného jednání a protiústavnosti § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 a odst. 3 přestupkového zákona. Nejprve odkázal na dotčenou právní úpravu zániku odpovědnosti za přestupek. Dále shrnul časovou osu posuzované věci a konstatoval, že pro posouzení řádného přerušení prekluzivní lhůty bylo rozhodující, kdy bylo vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře, nikoli kdy bylo žalobci doručeno. Rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno včas, tj. v rámci subjektivní i objektivní prekluzivní lhůty. K námitce žalobce o protiústavnosti § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru městský soud ve shodě s žalovaným nejprve poukázal na odlišnosti řízení o kázeňském přestupku a řízení o jednání majícím znaky přestupku. Zdůraznil, že kázeňské přestupky směřovaly proti služební kázi, zatímco jednání mající znaky přestupku

směřovala proti chráněným hodnotám společnosti. Zmíněná specifika odůvodňovala odlišný přístup zákonodárce k prekluzivním lhůtám rozhodným pro tato řízení.

[7]K námitce žalobce ohledně absence přehrání kamerového záznamu z předmětného dne městský soud konstatoval, že i přes pochybení spočívající v tom, že do spisového záznamu nebyl učiněn záznam o provedení předmětného videozáznamu, nebylo možné mít za to, že správní orgány tento důkaz vůbec neprovedly. Kamerový i zvukový záznam totiž byly řádnou součástí správních spisů, žalobce o nich věděl a byla mu poskytnuta i příslušná kopie. Odůvodnění rozhodnutí správních orgánů pak svědčilo o tom, že o obsahu předmětných nahrávek měly velmi dobré povědomí. Popsané administrativní pochybení tak nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí žalovaného. Uvedené platilo rovněž ve vztahu k námitce, že správní orgány řádně nezajistily důkazy sepsáním úředního záznamu o odnětí věci. Ani uvedené procesní pochybení nemohlo samo o sobě způsobit nezákonnost rozhodnutí žalovaného. K námitce žalobce, že ve správním řízení byl použit nezákonný znalecký posudek bez doložky o vědomosti následků spojených s podáním vědomě nepravdivého posudku, městský soud uvedl, že již správní orgány správně poukázaly na skutečnost, že v době zpracování tohoto znaleckého posudku právní předpisy nestanovily za povinnou součást znaleckého posudku rovněž zmíněnou doložku. Na místě nebyl ani navržený výsledek znalce, jelikož jeho závěry byly zcela jasné a nevyvolávaly žádné důvodné pochybnosti. Znalec se přitom řádně zabýval rovněž možným vlivem léků, které žalobce v rozhodné době užíval, na jeho rozpoznávací a ovládací schopnosti, přičemž provedl i osobní vyšetření žalobce. Městský soud závěrem konstatoval, že správní orgány svá rozhodnutí řádně odůvodnily, přičemž nebylo jejich povinností podrobně odpovědět na každý jednotlivý argument žalobce.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8]Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou blanketní kasační stížnost, v níž konkrétně neoznačil důvody uvedené v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[9]V jejím doplnění, jež Nejvyšší správní soud obdržel v zákonné měsíční lhůtě, namítl, že služební hodnost je úzce spjata s existencí služebního poměru. Podle § 17 odst. 1 zákona o služebním poměru se služební poměr zakládá rozhodnutím služebního funkcionáře, které obsahuje také jmenování do služební hodnosti. Jmenování do služební hodnosti je ovlivněno zastávaným služebním místem, tj. stanovení služební hodnosti se řídí složitostí, odpovědností a namáhavostí služby na konkrétním služebním místě. Každé služební hodnosti odpovídá 1. až 11. tarifní třída pro poskytování služebního příjmu, a proto služební hodnost představuje synonymum pro tarifní třídu. Každé služební hodnosti pak odpovídá hodnostní označení. Závěr městského soudu o tom, že se ukončením služebního poměru nevzdal své služební hodnosti, je tak absurdní. V důsledku této argumentace by i po zániku služebního poměru příslušníkovi náležel nárok na výkon služebního místa, na služební příjem a na používání hodnostního označení. Všechny výše uvedené pojmy představují vzájemně provázanou jednotu a se skončením služebního poměru končí platnost všech rozhodnutí služebního funkcionáře. Při propuštění z jakéhokoli důvodu stanoveného v § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru se pak příslušník bezpečnostního sboru služební hodnosti nevzdává a služební funkcionář jej služební hodnosti nezavazuje. Propuštěný příslušník si může po ukončení služebního poměru požádat o opětovně přijetí do služebního poměru, nicméně v posuzovaném případě je tato varianta zcela hypotetická. Městským soudem odkazovaná judikatura Nejvyššího

pokračování

správního soudu se týkala skutkové situace, kdy byla posuzována vykonatelnost rozhodnutí ve vztahu k příslušníkovi bezpečnostního sboru, nikoli bývalému příslušníkovi. Stěžovatel shrnul, že bytí nepopírá obecnou pravomoc odvolacího orgánu rozhodnout o odvolání i poté, co příslušník ukončil služební poměr, odnětí služební hodnosti osobě, která již není příslušníkem bezpečnostního sboru, je podle něj nemožné. Smyslem tohoto trestu je totiž ukončení služebního poměru, které z logiky věci opakovat nelze.

[10] Stěžovatel dále namítl protiústavnost § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 přestupkového zákona a navrhl předložení věci Ústavnímu soudu v návrhem na jeho zrušení. Konstatoval, že disproporce v délce prekluzivních lhůt způsobují porušení rovnosti před zákonem a narušení právní jistoty. Nelze přitom formalisticky vycházet z tvrzení, že kázeňské přestupky jsou pro společnost nejméně nebezpečným protiprávním jednáním, jelikož nezohledňuje specifika obou druhů přestupků. Jak kázeňský přestupek, tak jednání mající znaky přestupku jsou si z hlediska nebezpečnosti postaveny na roveň, přičemž se liší pouze tím, do které sféry zájmů společnosti míří. V opačném případě by nebylo možné za obě jednání uložit nejprísnější trest v podobě odnětí služební hodnosti. Nelze proto uzavřít, že by jednání mající znaky přestupku bylo společensky více nebezpečné než kázeňský přestupek. Fakticky trojnásobná délka prekluzivní lhůty pro uložení trestu za jednání se znaky přestupku oproti kázeňskému přestupku proto představuje zjevné porušení rovnosti před zákonem, právní jistoty a důvěry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci. Totožný trest za kázeňský přestupek totiž musí být uložen ve lhůtě jednoho roku. V této souvislosti stěžovatel odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97.

[11] Podle stěžovatele dále městský soud při posouzení námitky prekluze práva služebního funkcionáře uložit mu trest odnětí služební hodnosti zcela abstrahoval od merita jeho žalobní argumentace. Namítal, že podle § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru jakožto speciálního zákona ve vztahu k ukládání trestu služební hodnosti je rozhodný okamžik uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti, což městský soud vůbec nezohlednil. Stěžovatel v této souvislosti uvedl, že každým rozhodnutím služebního funkcionáře ve věcech služebního poměru je příslušníkovi bezpečnostního sboru ukládána nějaká povinnost nebo je jím přiznáno nějaké právo. Z uvedeného je zřejmé, že účinky takového rozhodnutí nastávají až jeho doručením, nikoli jeho podáním k poštovní přepravě. Promlčení odpovědnosti za přestupek je pak institutem hmotného práva, a proto v poslední den lhůty musí být daný úkon adresátovi doručen, nikoli pouze předán k poštovní přepravě. Za okamžik uložení trestu je nutno rozumět až skutečný, materiální zásah do právní sféry účastníka řízení, který nastává doručením rozhodnutí. Dosavadní praxi správních soudů, které v souladu s § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona zaujaly názor, že postačí vydání rozhodnutí o přestupku v prekluzivní lhůtě, stěžovatel označil za nesprávnou. V dané věci mu přitom nebylo rozhodnutí žalovaného stěžovateli doručeno včas a došlo pouze k včasnému vydání rozhodnutí. Sam stěžovatel přitom průběh řízení nijak nezdržoval ani jej neprodlužoval.

[12] Městský soud podle stěžovatele dospěl rovněž k nesprávnému závěru, že z kamerových záznamů bylo zřetelně patrné, jaké zboží bylo v papírové krabici. Jejich kvalita totiž vylučuje, aby mohlo být zboží v ní umístěné jednoznačně identifikováno. Závěry městského soudu nemají oporu ve správních spisech, navíc se opírají o důkazy, které v řízení vůbec nebyly provedeny, a to včetně zmíněného kamerového záznamu. Stěžovatel v této souvislosti doplnil, že v předmětné prodejně byla nově instalována fyzická překážka v podobě brány, a to v prostoru za samoobslužnými pokladnami, čímž byl pro zákazníky

jasně oddělen prostor, kde se mohli pohybovat s nezaplaceným nákupem a kde již nikoli. Zmíněná brána se otevírá po přiložení účtenky a poté se okamžitě zavírá. V rozhodné době se však tato brána v předmětné prodejně nenacházela, a nebyl proto ani zřetelně patrný konec prodejny Kaufland, což potvrdily rovněž svědecké výpovědi pracovníků ostrahy pana T. a pana V., kteří uvedli, že dříve mohli zákazníci s nezaplaceným nákupem procházet i do lékárny či trafiky, přičemž zastavit mohli zákazníky až u východu ze samotné prodejny. Stěžovatel dále vyloučil tvrzení městského soudu, že nakupoval „*skrytým způsobem*“, jelikož se jednalo o jeho zcela standardní počínání. Rovněž závěr o tom, že stěžovatel ze zboží nejprve strhal bezpečnostní štítky, neodpovídá skutečností zjevným ze správních spisů. Tato okolnost totiž není zachycena na kamerovém záznamu a pravdě neodpovídá ani závěr, že byly tyto štítky nalezeny v koši, jelikož uvedené vyplynulo z původních svědeckých výpovědí pracovníků ostrahy předmětné prodejny, kteří později uvedli, že si toto jen mysleli. Stěžovatel držel v ruce podle kamerového záznamu pouze igelitový sáček a předmětný koš byl prohledán, aniž by se zmiňované štítky v něm našly.

[13] Podle stěžovatele pak skutkovým okolnostem případu neodpovídá ani závěr městského soudu, že záměrně chybně namarkoval předmětné zboží. Z kamerových záznamů nevyplývá, že by markoval jiné zboží, přičemž následně opatřená účtenka se nevztahovala k jeho nákupu, jak opakovaně tvrdil, jelikož neodpovídal čas nákupu ani čas jejího vyhotovení. Služební funkcionář nevyhověl návrhu na vyhotovení sjetiny přímo z předmětné pokladny. Ze shromážděných důkazů je rovněž zřejmý úmysl stěžovatele se do prodejny opětovně vrátit. Správní orgány a městský soud však porušily princip *in dubio pro reo* a odpovědnost stěžovatele za předmětné jednání mající znaky přestupku nesprávně vyvodily pouze z nejpravděpodobnější verze skutkového děje. V posuzovaném případě tak nebyl prokázán úmysl dopustit se přestupku definovaného v § 8 odst. 1 písm. a) zákona o některých přestupcích. Nadto bylo ze skutkových okolností případu zřejmé, že se sám vracel do předmětné prodejny, tj. od dokonání přestupku upustil, a odpovědnost za něj tedy zanikla. Posouzení věci městským soudem neodpovídá závěrům uvedeným v judikatuře Ústavního a Nejvyššího správního soudu.

[14] Stěžovatel dále namítl, že ani znalecký posudek nebylo možné považovat za přesvědčivý a bezrozporný důkaz. Znalec se totiž nevyjádřil k vedlejším účinkům léků a jejich vzájemného ovlivnění. Nadto nepodal ani znalecký posudek, nýbrž listinný důkaz, jímž přesvědčivě nevyvrátil verzi udávanou stěžovatelem. Ten shrnul informace o lécích Tramadol a Diazepam, které si v rozhodné době vzal a dostal se do stavu, v němž šel do předmětné prodejny. Znalec však nezmínil žádné nežádoucí účinky, které příbalový leták zmiňuje jako běžné a které prožíval sám stěžovatel. Služební funkcionář však navržený odběr krve a moči odmítl.

[15] S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se námitkou nemožnosti odnětí služební hodnosti po ukončení služebního poměru již zabýval v odůvodnění svého rozhodnutí. Městský soud pak svými závěry nijak nezasáhl do struktury a provázanosti aspektů služebního poměru. Zároveň nedospěl k závěru, že by po propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušníkovi nadále náležel nárok na výkon služebního místa, na služební příjem a na používání hodnostního označení. Žalovaný zdůraznil odlišnost rozhodnutí o odnětí služební hodnosti a rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru. Stěžovatel tyto odlišnosti pominul a přesvědčivě

pokračování

odůvodněné závěry městského soudu vytrhával z kontextu. V této souvislosti žalovaný shrnul podstatu kázeňského řízení a smysl kázeňského trestu odnětí služební hodnosti. Konkrétně uvedl, že specifikum řízení o jednání, které má znaky přestupku, se projevuje tím, že příslušník jakožto pachatel zmíněného jednání podléhá pravomoci služebních funkcionářů a lze mu za ně uložit odlišné sankce. Kázeňský trest odnětí služební hodnosti jako nejpřísnější sankce spočívá jednak v samotném prohlášení viny za některé z jednání uvedených v § 186 odst. 8 zákona o služebním poměru a rovněž v zásahu do osobního stavu příslušníka, který již nadále není oprávněn vykonávat služební činnost a nést svou služební hodnost. Propuštění ze služebního poměru je současně nutno vnímat jako nezbytný právní důsledek popsané sankce. Uložení trestu odnětí služební hodnosti dále vzniká překážka případného opětovného znovupřijetí bývalého příslušníka do služebního poměru shodného či jiného bezpečnostního sboru, jelikož ztratil kritérium bezúhonnosti.

[17] Žalovaný proto konstatoval, že smyslem trestu odnětí služební hodnosti není ukončení služebního poměru. Za dobrovolné uznání viny za jednání, které má znaky přestupku, pak nelze považovat ani postup stěžovatele, který ukončil služební poměr na vlastní žádost, jelikož by tím byly porušeny všechny principy demokratického právního státu a princip *nemo iudex in causa sua*. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. 2 As 25/2005-70, a konstatoval, že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení z důvodu uvedeného v § 86 přestupkového zákona. Otázku rozhodovací pravomoci služebního funkcionáře městský soud vypořádal odkazem na § 4 odst. 5 písm. a) ve spojení s § 4 odst. 7 přestupkového zákona. Zmíněná pravomoc zůstala v posuzovaném případě zachována i pro odvolací řízení, jelikož k zániku služebního poměru stěžovatele došlo až po vydání rozhodnutí služebního funkcionáře. Kázeňský trest odnětí služební hodnosti se zároveň neodvíjí od skutečnosti, zdali je uložen současnému či bývalému příslušníkovi bezpečnostního sboru. Tento faktor je relevantní až z hlediska následného důsledku tohoto rozhodnutí na samotné trvání služebního poměru či jeho případné znovupřijetí do služebního poměru.

[18] K námitce protiústavnosti § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru a návrhu na předložení věci Ústavnímu soudu žalovaný uvedl, že byla již řádně správními orgány i městským soudem vypořádána. Kázeňská odpovědnost je podle zákona o služebním poměru koncipována jako odpovědnost za porušení povinností vyplývajících ze služebního poměru a je definována v § 50 odst. 1 zmíněného zákona. Jednání, které má znaky přestupku, je samostatným zvláštním typem správního deliktu, který v sobě zahrnuje znaky jak přestupku, tak znaky disciplinární povahy, za něž jsou ukládány sankce stanovené v zákoně o služebním poměru, a to na základě rozhodnutí služebního funkcionáře. Jedná se proto o dva subtypy řízení ve věcech kázeňských. Kázeňské přestupky přitom směřují proti služební kázi, zatímco jednání mající znaky přestupku proti zákonem chráněným hodnotám a zájmům společnosti. Vzhledem k vyjmenovaným odlišnostem je logické, že oba subtypy řízení obsahují odlišnou úpravu prekluzivních lhůt. Ostatně oba mají odlišný hmotněprávní základ. V dikci § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 přestupkového zákona tak žalovaný neshledal žádný projev protiústavnosti. Shodnost nejpřísnějších trestů odnětí služební hodnosti za oba typy disciplinárních deliktů přitom nemá vliv na problematiku prekluzivních lhůt a představuje logický důsledek společné „disciplinární“ stránky obou skupin deliktů. V opačném případě by nemělo popsané rozlišování žádné opodstatnění.

[19] Ve vztahu k námitce stěžovatele ohledně prekluze žalovaný konstatoval, že ji řádně vyhodnotil již městský soud. Ustanovení § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru nemá

žádnou souvztažnost s procesní stránkou řízení, nýbrž představuje hmotněprávní ustanovení obsahující taxativní výčet kázeňských trestů, které lze uložit za jednání, které má znaky přestupku. Podle § 71 odst. 2 správního řádu se však vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu jeho písemného vyhotovení k doručení, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, ústní vyhlášení apod. definovaný v citovaném ustanovení. Vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře v posuzovaném případě došlo k včasnému přerušení běhu promlčecí lhůty. Žalovaný zdůraznil, že nezpochybňuje skutečný zásah do práv žalobce a materiální účinek rozhodnutí, k němuž bezesporu došlo až okamžikem jeho doručení. Ustanovení § 51 odst. 1 zákona o služebním poměru však nelze vykládat jako úpravu *lex specialis* k § 32 odst. 2 písm. b) přestupkového zákona.

[20] Žalovaný pak k ostatním námitkám stěžovatele odkázal na jednotlivé pasáže odůvodnění svého rozhodnutí, v nichž se s nimi již vypořádal. Konstatoval, že administrativní nedostatek jeho postupu spočívající v tom, že nevyhotovil záznam o provedení důkazy kamerovými záznamy, nepřeváží nad skutečností, že jsou ve správním spise řádně zařazeny, bylo na ně v průběhu řízení několikrát odkazováno a stěžovatel se s nimi řádně seznámil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 187/2022-26, a uvedl, že k obdobnému závěru dospěl rovněž městský soud.

[21] Ani stěžovatelem odkazovaný princip *in dubio pro reo* nebyl podle žalovaného v posuzovaném případě porušen, jelikož nebylo důvodných pochyb o úmyslu stěžovatele, jakož i dalších znacích skutkové podstaty jednání majícího znaky přestupku. Stěžejní v posuzovaném případě bylo, že se stěžovatel s nezaplaceným zbožím přemístil za samoobslužnou pokladnu, kde nic nebránilo tomu, aby zboží zaplatil. I přesto stěžovatel zaplatil toliko zlomek celkové ceny zboží, a to navíc způsobem, že zaplatil úmyslně nesprávně namarkované zboží. Co se týče tvrzení stěžovatele ohledně jeho psychického stavu při předmětném nákupu, žalovaný uvedl, že sám stěžovatel popsany způsob jednání označil za běžný. Z kamerových záznamů je ostatně dále patrné, že stěžovatel působil koncentrovaným dojmem a k razantní změně chování došlo až po jeho konfrontaci pracovníky ostrahy.

[22] S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

III. Posouzení kasační stížnosti

[23] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti. Přitom neshledal vady uvedené v § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti konkrétně neoznačil důvody uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s., z jejího obsahu je však zřejmé, že rozsudek městského soudu napadá z důvodů podle písmen a), b) tohoto ustanovení.

[24] Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení*. Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., *kasační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené*

pokračování

rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

[25] Stěžovatel namítl, že služební hodnost je úzce spjata s existencí služebního poměru, přičemž ukončení služebního poměru musí nutně znamenat skutečnost, že bývalý příslušník bezpečnostního sboru služební hodností dále nedisponuje. V opačném případě by mu náležel nárok na výkon služebního místa, služební příjem, používání hodnostního označení apod. Skončením služebního poměru tak podle stěžovatele pozbývají platnosti všechna dosavadní rozhodnutí služebního funkcionáře.

[26] Uvedenou námitkou se zabýval již městský soud v odst. 23 až 27 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně přitom nastínil, že rozhodnutí o odnětí služební hodnosti představuje obdobu rozhodnutí o osobním stavu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011-129). Zároveň se jedná o ve své podstatě nejprísnejší trest za jednání, které má znaky přestupku, neboť podle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru musí být příslušník propuštěn, jestliže mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2016, č. j. 5 As 35/2014-25, publ. pod č. 3384/2016 Sb. NSS). Tomu odpovídá samotné znění § 186 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle něhož se kázeňský trest odnětí služební hodnosti ukládá *za kázeňský přestupek se zvlášť škodlivým následkem, za kázeňský přestupek spočívající v závažném porušení povinností nebo omezení stanovených v § 48, za opakované spáchání kázeňského přestupku se škodlivým následkem, jestliže předcházející uložení kázeňských trestů nevedlo v období 3 let k obnovení služební kázně příslušníka, za jednání, které má znaky přestupku a je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka, anebo za opakované dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služební hodnocení.*

[27] Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatel nerozlišuje mezi rozhodnutím o trestu odnětí služební hodnosti a mezi rozhodnutím o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru. Kázeňský trest odnětí služební hodnosti spočívá v samotném vyslovení viny za některé z jednání uvedených v § 186 odst. 8 citovaného zákona a zároveň v zásahu do osobního stavu příslušníka bezpečnostního sboru, který již není dále oprávněn vykonávat služební činnost a nést služební hodnost. Logickým a právními předpisy předpokládaným následkem takové skutečnosti je právě propuštění příslušníka ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru. V důsledku rozhodnutí o odnětí služební hodnosti současně příslušník bezpečnostního sboru podle § 14 odst. 2 písm. c) zákona o služebním poměru ztrácí kritérium bezúhonnosti nutné pro případné opětovné ucházení se o znovupřijetí do služebního poměru, což ostatně připustil sám stěžovatel. V této souvislosti Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že míra reálnosti takového budoucího záměru stěžovatele v posuzovaném případě nemá na uvedené žádný vliv. Jinak řečeno, je bez významu, zdali stěžovatel otázku znovupřijetí do služebního poměru vnímá jako nemyslitelnou. Vzhledem k uvedenému se totiž jedná o právními předpisy předpokládaný důsledek jednání příslušníka bezpečnostního sboru, které má znaky přestupku a za něhož mu byl uložen trest odnětí služební hodnosti.

[28] Se stěžovatelem zároveň nelze souhlasit, že smyslem trestu odnětí služební hodnosti je právě ukončení služebního poměru, což z povahy věci nelze opakovat v případě, kdy již příslušníkem bezpečnostního sboru nebyl. V posuzovaném případě stěžovatel k vlastní žádosti ke dni 30. 9. 2021 ukončil svůj služební poměr, přičemž rozhodnutí služební funkcionáře bylo vydáno dne 9. 8. 2021. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že služební funkcionář o uložení předmětného trestu rozhodl ještě v době, kdy byl stěžovatel stále

příslušníkem bezpečnostního sboru. Byť s ohledem na skutečnost, že stěžovatel již ode dne 30. 9. 2021 nebyl příslušníkem bezpečnostního sboru, nebylo možné vydat právě rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru podle § 42 odst. 1 písm. e) zákona o služebním poměru následující po vydání rozhodnutí o odnětí služební hodnosti, tato okolnost nijak nebránila samotnému vydání rozhodnutí o trestu odnětí služební hodnosti, resp. rozhodnutí žalovaného. Městský soud proto správně v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že vzhledem k ukončení služebního poměru stěžovatele ke dni 30. 9. 2021 nešlo rozhodnutí služebního funkcionáře exekučně vykonat, právní mocí rozhodnutí o odnětí služební hodnosti již však na stěžovatele nebylo možné pohlížet jako na radu podplukovníka, což má přímý vliv na otázku případného znovupřijetí stěžovatele do služebního poměru, jak Nejvyšší správní soud připomněl již výše.

[29] Argumentace stěžovatele, podle níž ukončením služebního poměru pozbyl rovněž služební hodnost, a to takovým způsobem, který odpovídal právním důsledkům uložení trestu odnětí služební hodnosti, je tak nepřiléhavá. Lze proto přisvědčit žalovanému, že smyslem trestu odnětí služební hodnosti je konstatování pozbytí jedné ze základních podmínek trvání služebního poměru, a to i do budoucna ve vztahu k případnému usilování bývalého příslušníka bezpečnostního sboru o znovupřijetí do služebního poměru. Námitka stěžovatele, že s ohledem na ukončení jeho služebního poměru ještě před právní mocí rozhodnutí žalovaného mu již nebylo možné uložit trest odnětí služební hodnosti, je tak nedůvodná.

[30] Stěžovatel dále namítl, že § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 písm. c) přestupkového zákona je protiústavní, a opětovně navrhl předložit tuto otázku Ústavnímu soudu s návrhem na jeho zrušení. Podle jeho argumentace nelze vycházet z tvrzení, že kázeňské přestupky jsou pro společnost nejméně nebezpečné delikty. Jak kázeňské přestupky, tak jednání, které má znaky přestupku, jsou si totiž z hlediska nebezpečnosti postaveny na roveň, přičemž se liší pouze tím, do jaké sféry zájmů společnosti míří.

[31] Je nepochybné, že zákon o služebním poměru rozlišuje mezi dvěma typy deliktů spáchaných příslušníky bezpečnostních sborů. Jednak je jím kázeňský přestupek podle § 50 odst. 1 zmíněného zákona, jímž je *zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.* Druhým typem deliktu je pak *jednání, které má znaky přestupku.* Oba delikty stojí vedle sebe a hmotněprávně jsou definovány odlišným způsobem. Kázeňský přestupek je definován jakousi generální klausulí podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ta svým obsahem v podstatě odkazuje na pojem služebních povinností příslušníka bezpečnostního sboru, jak jsou definovány ve zmíněném zákoně, například v jeho § 45 a násl., či v jiných zákonech. Druhý typ deliktu, tj. jednání, které má znaky přestupku, nemá v zákoně o služebním poměru plnohodnotnou definici skutkových podstat, nýbrž je konstruován jako delikt se skutkovými podstatami definovanými v jednotlivých zákonech upravujících přestupky. Rozsah, v jakém se pro určení podmínek odpovědnosti za tento delikt použijí obecné či zvláštní předpisy o přestupcích, vyplývá z § 189 zákona o služebním poměru. Ten stanoví v odst. 1 jednotlivé instituty, které se řídí úpravou zvláštního zákona, tj. konkrétně přestupkového zákona. Za jednání, které má znaky přestupku, se příslušníkovi ukládá kázeňský trest (viz § 51 zákona o bezpečnostních služebních poměrech) stejně jako za kázeňský přestupek.

pokračování

[32] Otázkou samotné protiústavnosti § 189 odst. 1 písm. c) zákona o služebním poměru ve spojení s § 32 odst. 2 přestupkového zákona se městský soud zabýval v odst. 40 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně poukázal na jednotlivé odlišnosti řízení o kázeňském přestupku a řízení o jednání, které má znaky přestupku. Různé pojetí prekluzivních lhůt pro uložení sankce pak odůvodnil skutečností, že kázeňské přestupky svou povahou směřují proti služební kázni, zatímco jednání mající znaky přestupku směřuje proti chráněným hodnotám společnosti. Uvedené potvrdil rovněž stěžovatel, pokud konstatoval, že se oba druhy disciplinárních deliktů liší tím, do jaké sféry zájmů společnosti míří. V tomto ohledu však stěžovatel výše popsané odlišnosti, které ostatně akcentoval rovněž zákon o služebním poměru, prakticky pominul. Učinil tak na základě argumentu, že za oba delikty lze uložit trest odnětí služební hodnosti. Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že odpovědnost za kázeňský přestupek je koncipována jako odpovědnost za porušení povinností vyplývajících ze služebního poměru. Naopak jednání mající znaky přestupku má hmotněprávní základ odvozen od skutkových podstat jednotlivých přestupků. Uvedená specifika nelze pomíjet právě s odkazem na argument, že za kázeňský přestupek i za jednání mající znaky přestupku lze uložit trest odnětí služební hodnosti. Tato skutečnost je ostatně logická, jelikož jak již výše Nejvyšší správní soud zdůraznil, jedná se o nejpřísnější trest za disciplinární delikt.

[33] Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem za to, že právní úprava prekluzivní lhůty pro řízení o kázeňském přestupku v porovnání s prekluzivní lhůtou pro řízení o jednání majícím znaky přestupku nenarušuje právní jistotu adresátů veřejné správy či rovnost před zákonem. Podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru platí, že *kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, soudní řízení správní nebo řízení o přestupku.* Podle § 189 odst. 1 písm. c) téhož zákona se při projednávání jednání, které má znaky přestupku, postupuje podle zvláštního právního předpisu, kterým je v posuzovaném případě přestupkový zákon, jde-li o zánik odpovědnosti za přestupek. Tuto problematiku upravuje přestupkový zákon v § 29 až § 32, přičemž, podle § 30 písm. a) téhož zákona prekluzivní lhůta pro řízení o přestupku činí jeden rok.

[34] V rozsudku ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 As 255/2020-23, Nejvyšší správní soud současně uvedl, že *„při úvahách o běhu promlčecí doby je nutno odlišit účinek rozhodnutí spočívající v přerušení jejího běhu (§ 32 odst. 2 písm. b) zákona o odpovědnosti za přestupky) od povinnosti správních orgánů v promlčecí době pravomocně rozhodnout [§ 29 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky].“* Z výše uvedeného je proto zřejmé, že podle citovaných ustanovení právních předpisů platí pro služebního funkcionáře prekluzivní lhůta jednoho roku jak pro řízení o kázeňském přestupku, tak pro řízení o jednání majícím znaky přestupku. Tuto skutečnost však stěžovatel zcela pominul. Jinak řečeno, stěžovatel poměřoval jednoletou prekluzivní lhůtu pro řízení o kázeňském přestupku s prekluzivní lhůtou pro řízení o jednání majícím znaky přestupku, která však byla v souladu s § 32 odst. 2 přestupkového zákona přerušována, resp. odkazoval na maximální tříletou lhůtu objektivní, aniž by zohlednil subjektivní jednoletou prekluzivní lhůtu.

[35] Pokud jde o právní úpravu přerušení prekluzivní lhůty pro řízení o přestupku definovanou v § 32 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, Nejvyšší správní soud má ve shodě s městským soudem a žalovaným za to, že právě výše vyjmenované odlišnosti obou disciplinárních deliktů odůvodňují zmíněné specifikum v podobě přerušení prekluzivní lhůty, které zákon o služebním poměru pro případ řízení o kázeňském přestupku

neupravuje. Stěžovatel však kromě závěru, že se oba typy disciplinárních deliktů svou závažností i povahou shodují, který Nejvyšší správní soud vyvrátil výše, k problematice přerušování prekluzivní lhůty upravené v přestupkovém zákoně ničeho konkrétního neuvedl. Jinak řečeno, stěžovatel paušálně srovnal jednoletou prekluzivní lhůtu pro řízení o kázeňském přestupku s maximální tříletou prekluzivní lhůtou pro řízení o jednání majícím znaky přestupku.

[36] Uvedené závěry pak mají přímou souvislost s další námitkou stěžovatele, podle níž byl služební funkcionář, resp. žalovaný povinen v prekluzivní lhůtě pro uložení sankce za jednání mající znaky přestupku své rozhodnutí nejen vydat, nýbrž jej i doručit. Odkázal na § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, podle něhož je rozhodným okamžikem pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti okamžik doručení rozhodnutí. Dříve se totiž právní účinky tohoto rozhodnutí nemohou projevit v právní sféře stěžovatele. Podle stěžovatele je promlčení odpovědnosti za přestupek institutem hmotného práva, a proto v poslední den lhůty musí být daný úkon adresátovi doručen, nikoli pouze předán k poštovní přepravě.

[37] Uvedenou námitkou se městský soud zabýval v odst. 38 a 39 odůvodnění napadeného rozsudku. Správně přitom poukázal na již výše citovaná ustanovení zákona o služebním poměru a přestupkového zákona, která upravují právě problematiku zániku odpovědnosti stěžovatele za předmětný přestupek. Pokud stěžovatel odkazoval na § 51 odst. 1 písm. d) zákona o služebním poměru, podle něhož je rozhodným okamžikem právě uložení kázeňského trestu, není Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, na základě jaké právní konstrukce tak stěžovatel učinil. Citované ustanovení zákona o služebním poměru obsahuje výčet kázeňských trestů, které lze uložit za kázeňský přestupek a za jednání mající znaky přestupku. Byť zákonodárce v uvedeném ustanovení použil slovo „uložil“, je z jeho dikce zřejmé, že nemá žádnou souvislost s úpravou problematiky prekluzivní lhůty či zániku odpovědnosti za přestupek. Stěžovatel tak pouze vytrhl z kontextu citovaného ustanovení jediné slovo, na jehož základě vystavěl právní konstrukci, podle níž musí být kázeňský trest uložen v prekluzivní lhůtě pro řízení o jednání majícím znaky přestupku. Pokud stěžovatel odkazoval na skutečnost, že dříve než doručením rozhodnutí žalovaného se nemohlo projevit v jeho právní sféře, Nejvyšší správní soud konstatuje, že nijak nepopírá závěr, podle něhož k materiálním účinkům správního rozhodnutí může dojít až okamžikem jeho doručení. V posuzovaném případě však je nutno odlišit právě otázku materiálního účinku rozhodnutí od otázky posouzení dodržení prekluzivní lhůty pro řízení o jednání majícím znaky přestupku.

[38] Stěžovatel totiž zcela pominul komplexní úpravu zániku odpovědnosti za přestupek definovanou v § 29 až § 32 přestupkového zákona, na níž ostatně správně odkázal již městský soud. Konstatoval, že prekluzivní lhůta v posuzovaném případě činila jeden rok a v souladu s § 32 odst. 2 písm. c) zmíněného zákona došlo k jejímu přerušování *vydáním rozhodnutí, jímž je obviněný uznán vinným*, tj. vydáním rozhodnutí služebního funkcionáře. V již citovaném rozsudku ve věci vedené pod sp. zn. 9 As 255/2020 Nejvyšší správní soud uvedl, že „*vydáním rozhodnutí se podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu rozumí „předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám“; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: „Vypraveno dne:“ Doručuje-li správní orgán stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí prostřednictvím datové schránky, rozumí se vydáním rozhodnutí podle § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu provedení tzv. jiného úkonu směřujícího k doručení, tzn. odeslání elektronické verze rozhodnutí prostřednictvím datové schránky (viz*

pokračování

např. rozsudky NSS ze dne 3. 9. 2020, č. j. 1 Azs 504/2019-29, ze dne 13. 6. 2019, č. j. 4 As 73/2019-24, či ze dne 14. 10. 2020, č. j. 6 As 199/2020-43). Okamžik vydání rozhodnutí o vině je zásadní pro to, aby původní promlčecí doba byla přerušena a počala běžet nová.“ Citované závěry lze přitom plně využít i v nyní posuzované věci. Vzhledem k výše uvedenému nelze souhlasit se stěžovatelem, že muselo být rozhodnutí služebního funkcionáře nejen předáno k poštovní přepravě, nýbrž rovněž doručeno.

[39] Se stěžovatelem bylo zahájeno řízení o jednání, které má znaky přestupku, dne 10. 8. 2020, kdy převzal oznámení o zahájení řízení. K vydání rozhodnutí služebního funkcionáře došlo dne 9. 8. 2021, tj. v rámci jednoleté prekluzivní lhůty stanovené v § 30 písm. a) přestupkového zákona. V souladu s § 32 odst. 2 písm. c) téhož zákona zároveň došlo k přerušení této lhůty a počátku běhu prekluzivní lhůty nové. Rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno dne 13. 1. 2022, tj. rovněž v rámci prekluzivní lhůty, přičemž v posuzovaném případě nedošlo ani k marnému uplynutí tříleté prekluzivní lhůty objektivní. Uvedeným závěrům městského soudu přitom nelze ničeho vytknout a Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že uvedenou námitku marného uplynutí prekluzivní lhůty vyhodnotil správně.

[40] Ostatními námitkami stěžovatel brojil proti skutkovým okolnostem případu, resp. skutkovým zjištěním, která učinil městský soud. Nejprve namítl, že z kamerových záznamů nebylo zřejmé, jaké zboží měl uloženo v papírové krabici.

[41] Uvedenou skutečností se opakovaně zabýval jak žalovaný, tak městský soud. Správně přitom stěžovateli připomněli, že konkrétní skladba zboží, které měl při předmětném incidentu uloženo v papírové krabici, byla dostatečně zjištěna pracovníky ostrahy předmětné prodejny panem T. a panem V.. Stěžovatele ostatně po jeho zastavení za samoobslužnými pokladnami vyzvali k dodatečné úhradě zboží, které bylo řádně popsáno a následně evidováno zmíněnými pracovníky. Stěžovatel však sdělil, že si část tohoto zboží již nepřeje a zaplatil pouze za maso a broskve. Námitka stěžovatele ohledně nedostatečné kvalitního kamerového záznamu, z něhož nebylo patrné, které konkrétní zboží měl uloženo v papírové krabici, proto není důvodná.

[42] Stěžovatel dále namítl, že v rozhodné době nebyly u samoobslužných pokladen instalovány zábrany, takže se zákazníci mohli s nezaplaceným nákupem pohybovat po celé předmětné prodejně, přičemž zde nebyl zřetelně označen prostor, kde to již možné dále nebylo, což potvrdili i pracovníci ostrahy předmětné prodejny, avšak v nynější době se poměry změnily a zmíněné zábrany již byly instalovány. Nejvyšší správní soud konstatuje, že rovněž touto skutečností se městský soud i žalovaný řádně zabývali. Ze skutkových okolností věci totiž bylo zřejmé, že stěžovatel byl zastaven při odchodu z předmětné prodejny s nezaplacenou částí nákupu umístěnou v papírové krabici v nákupním košíku. Byť stěžovatel tvrdil, že se zamýšlel vrátit přes oddíl ovoce a zeleniny zpět k samoobslužným pokladnám, což dokládal přesným směrem svého pohybu po prodejně, Nejvyšší správní soud ve shodě se závěry žalovaného i městského soudu považuje uvedenou argumentaci za účelovou a popírající základní logiku věci. Ostatně stěžovatel byl po zastavení pracovníky ostrahy předmětné prodejny vyzván, aby zbývající zboží doplatil, jak Nejvyšší správní soud již zmínil výše, avšak stěžovatel tuto možnost odmítl. Z ničeho tak nevyplývá, že skutečně zamýšlel návrat zpět k pokladně, kde by zbývající zboží doplatil.

[43] Stěžovatel dále tvrdil, že pouze zmateně či omylem překročil hranici detekčních sloupků. Nejvyšší správní soud však konstatuje, že pokud stěžovatel tvrdil, že si detekčních sloupků nevšiml a s nezaplaceným zbožím v papírové krabici umístěné v nákupním košíku pokračoval směrem k východu z předmětné prodejny, není zřejmé, na základě jaké skutečnosti následně tedy nabyl záměr se vrátit zpět do prostoru pokladen. Rovněž tvrzení stěžovatele, že v rozhodné době nenakupoval nijak skrytě, nýbrž zcela standardně, neodpovídá dalším skutečnostem vyplývajících ze správních spisů a údajům jím uvedeným. Svou obhajobu totiž stěžovatel koncipoval rovněž tak, že se po požití léků Tramadol a Diazepam dostal do psychického stavu, který zapříčinil jeho zmatenost při nákupu a následně u samoobslužných pokladen. Stěžovatel však na druhou stranu tvrdil, že takto nakupoval zcela běžně.

[44] Pokud podle stěžovatele z kamerových záznamů nevyplývá, že by záměrně markoval jiné zboží a že se účtenka následně opatřená pracovníky ostrahy nevztahovala k jeho nákupu, pak Nejvyšší správní soud odkazuje na přesvědčivé odůvodnění rozhodnutí žalovaného, který se všemi uvedenými skutečnostmi řádně zabýval. Věnoval se přitom rovněž stěžovatelem odkazovaným rozporům mezi časem uvedeným na účtence a časem, kdy měli pracovníci ostrahy předmětné zboží následně namarkovat. Na výše popsanych skutečnostech, jimiž městský soud přesvědčivé odůvodnil správnost závěrů žalovaného o odpovědnosti stěžovatele za jednání, které má znaky přestupku podle § 8 odst. 1 písm. a) bodu 1 zákona o některých přestupcích, nemůže ničeho změnit ani námitka stěžovatele, že nebylo zjištěno tvrzené skryté odtržení bezpečnostních štítků z předmětného zboží a jejich vyhození do odpadkového koše. Skutkový stav bez důvodných pochybností totiž správní orgány prokázaly řadou dalších důkazů včetně svědeckých výpovědí. Nejvyšší správní soud přitom nepovažuje za účelné jejich přesvědčivé závěry nyní opakovat.

[45] Uvedené platí rovněž pro námitku stěžovatele ohledně nedostatečné přesvědčivosti a bezrozpornosti předloženého znaleckého posudku, v němž se znalec nevyjádřil k vedlejším účinkům léků Tramadol a Diazepam a jejich vzájemnému ovlivnění, které stěžovatel v rozhodné době pociťoval. Rovněž uvedené námitky posoudil již městský soud v odst. 44 a 45 odůvodnění svého rozsudku, přičemž správně vysvětlil, proč nebyla doložka znalce o tom, že si je vědom následků vědomě nepravdivého znaleckého posudku, součástí předloženého znaleckého posudku. Dále konstatoval, že se znalec vyjádřil i k možnému vlivu léků na psychický stav stěžovatele, který ostatně tvrdil, že nakupoval zcela standardním způsobem, přičemž na kamerových záznamech stěžovatel působil zcela vyrovnaně a klidně. Stěžovatel však k uvedeným závěrům nic konkrétního nenamítl.

[46] Rovněž absencí záznamu o provedení kamerového záznamu jako důkazu v rámci řízení před správními orgány se městský soud řádně zabýval v odst. 42 odůvodnění napadeného rozsudku, přičemž s jeho závěry se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.

[47] Správní orgány tedy zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností, přičemž vycházely z řady důkazů, jež jsou součástí správních spisů. Vzhledem k výše uvedenému neporušily ani zásadu *in dubio reo* a odpovědnost stěžovatele za jednání majícího znaky přestupku nevyvodily pouze z nejpravděpodobnější verze skutkového děje, jak namítal.

[48] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud posoudil všechny sporné právní otázky správně, přičemž vycházel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci správními

pokračování

orgány a jeho závěry odpovídají skutečnostem patrným ze správních spisů. Důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tak nebyly naplněny.

IV. Závěr a náklady řízení

[49] S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl. Současně podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatel v něm neměl úspěch a procesně úspěšnému žalovanému v něm nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. října 2024

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu